

νές αἵτινες ἐνασχολοῦνται πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ βόσκουσι καὶ τὰ ζῶά των, ὡς π. χ. οἱ Βοήιοι, οἵτινες κατοικοῦσι τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Καπὶ, οἱ Νομακοὶ καὶ οἱ Κοροταῖοι, οἵτινες περιπλανῶνται καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ ποταμοῦ Ὀράνζη. Ἡ ἀθλιεστέρη, ῥυπαρωτέρα καὶ ὀκνηροτέρα φυλὴ εἶναι ἡ τῶν Βοσχιόρων ἢ Βισχμάων, οἵτινες κατοικοῦσιν ὡς ζῶα τὴν ἐρημον τοῦ Καρρί-Καρρί μεταξὺ τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ τῆς Καφρερίας.

Αἱ γυναῖκες εἶναι ὅλως ἀντίθετοι τῶν ἀνδρῶν· εἶναι φιλοπονώταται, κάμνουσι τὰς περισσότερας ἐργασίας, καλλιεργοῦσι τὴν γῆν, ἐπιτηροῦσι τὰ ζῶα, συνάζουσι ξύλα, χόρτον καὶ ῥίζας. Τὰ τέκνα αὐτῶν φέρουσιν ἐπὶ τῶν νώτων ἐντὸς πήκας καὶ κρατοῦσι πάντοτε ἐν ἀκόντιον. Εἶναι ὅμως ἀποτροπαίου φυσιογνωμίας καὶ δύσμορφοι. Ἀφίνουσι τὴν κόμην των πάντοτε πρὸς τὰ ὀπίσω ἐρριμένην, ἥτις εἰς τὰς πλείστας φθάνει μέχρι τῶν σφυρῶν.

Τὸ μόνον ἔργον εἰς ὃ αὐταὶ μάλλον ἐπιδίδουσιν εἶναι ἡ ἐπιτήρησις καὶ αὔξησις τῶν ζώων· ἀμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλας τίς νὰ τὰ πληθύνῃ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μένουσιν ἐλεύθερα, τὸ δὲ ἐσπέρας τὰ συνάζουσι καὶ τὰ κλείουσιν ἐντὸς περιφραγμάτων διὰ μεγάλων λίθων καὶ ἀγρίων δένδρων. Ἀγέλαι βοῶν, ἵππων, ὄνων, προβάτων καὶ αἰγῶν εἶναι ὁ μόνος πλοῦτος των.

Γ. Ν. ΠΙΑΒΙΟΣ.

ΧΡΗΣΤΙΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΡΙΕΡΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε Φυλ. ΙΒ'. ἔτος Β'.)

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς διηγηθῶ εἶναι ἀνάμνησις τῆς πρώτης μου νεότητος· ἀκούσατε! — Πολλὰ ἔκτοτε παρῆλθον ἔτη· — μόλις ἤμην δεκαπενταετῆς καὶ ἐξερχόμην τῆς μονῆς, εἰς ἣν με εἶχεν εἰσάξει ὁ κηδεμών μου. — Φίλη μου τίς, ἣν εἶχον ἀνέυρει ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ πρὸς ἣν οἱ οἰκεῖοι τῆς ἀφῆνον πᾶσαν τὴν ἐλευθερίαν ἣν τὰ ἀγγλικά ἤθην ἐπιτρέπουσιν εἰς

τὰς νέας, ἐλθοῦσα ἡμέραν τινὰ εἰς ἐπίσκεψίν μου, με παρέλαβε μεθ' ἐκυτῆς ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἐμπορικά καταστήματα, ὅπως ἀγοράσῃ τι. Καθ' ὁδὸν ὅμως μοὶ ὡμολόγησεν ὅτι δι' ἄλλον λόγον ἤθελε νὰ τὴν συνοδεύσω. Ἐπεθύμει ὑπερβαλλόντως νὰ πορευθῇ ὅπως συμβουλευθῇ περὶ τοῦ πεπρωμένου τῆς περιφημὸν τινα ἰσπανίδα βοημῆν, καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὴν ὀδηγήσω πρὸς αὐτήν.

— Συνήνεσα, ὄχι ἀνευ δυσαρεσκείας, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ οἶκημα τῆς μάντιος, ἥτις μεγάλως ἐφημίζετο τότε. — Περαιώσασα τὴν μάντευσίν τῆς, ἡ φίλη μου με ἠρώτησεν ἐάν δὲν ἤμην περίεργος νὰ μάθω τὸ πεπρωμένον μου. — Ὑπέκυψα εἰς τὰς ἐνστάσεις τῆς. — Μικρὰν κατ' ἀρχὰς ἐδίδον προσοχὴν εἰς τὰς προφητείας τὰς ὁποίας ἡ μάγισσα ἀνεγίνωσκε εἰς τὰ παιγνιόχαρτα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους μοὶ προεῖπε τοσοῦτον φρικώδεις μαντείας ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐμεινα κατεπτομένη. — Ἡ βοημῆ, ἥτις καὶ αὐτὴ ἔτι εὐρίσκετο εἰς δεινὴν ταραχὴν, με διέταξε νὰ τείνω τὴν χεῖρα, καὶ ῥίψασα ἐπ' αὐτῆς ταχὺ βλέμμα, με ἀπώθησε σχεδὸν μετὰ φρίκης, ψιθυρίζουσα λέξεις ἃς μόλις ἠννούουν, ἀλλ' αἵτινες μοὶ ἐφάνησαν φρικώδεις. — Ἐδέησε νὰ τὴν βιάσω σχεδὸν ὅπως ἐξηγηθῇ· καὶ τότε μοὶ ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς προφητείαν, ἥτις ἐπληρώθη τῷ ὄντι ὑπὲρ τὸ δέον: «Θὰ ἀγαπηθῇτε πολλάκις, καὶ ὅσοι σᾶς ἀγαπήσωσι θὰ ἀποθάνωσι. — Θὰ ἐλθῇ ὅμως ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἀγαπήσητε καὶ ὑμεῖς, καὶ τότε θὰ ἀποθάνητε ὑπὸ βιαίου καὶ σκληροῦ θανάτου.»

— Καὶ ἐκείνους οἵτινες ἀπέθανον τοὺς ἡγαπᾶτε; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Εἶμαι εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἀπεκρίθη ἡ Χρηστίνη, καὶ οὐδέποτε ἡγάπησα ὅσον ἡγαπήθην παρ' ἐκείνων οἵτινες πλέον δὲν ὑπάρχουσι. Ἐλυπήθην, καὶ ἐθρήνησα αὐτοὺς, ὡς ἂν ἦσαν ἀδελφοὶ ἢ φίλοι. — Τόσω μόνον, καὶ θὰ ἀποθάνω χωρὶς νὰ ἀγαπήσω: διότι ἐννοεῖτε ἤδη ὅτι πρέπει νὰ ἀποθάνω, — δὲν ἔχει οὕτω, Λουκιανέ; εἶπε θλιβερώς ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ ὅμως θὰ ἦναι βεβαίως ἡδύτατον, θεῖον, τὸ ἀγαπᾶν...

— Ὅχι, Χρηστίνη, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός, δὲν θὰ ἀποθάνητε ποσῶς — ἀδύνατον τοῦτο. — Ἡ τύχη δὲν με ὠδήγησεν ἀσκόπως τὴν ἐσπέραν ταύτην πρὸς ὑμᾶς. — Ἐκ τῶν ὅσων μοὶ εἶπατε, ἐννοῶ τὴν δεισιδαιμονίαν ὑ-

μῶν. — Ἀλλὰ, προσέθετο ὁ νεανίας, ἀφοῦ πιστεύετε εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑμῖν προφητείαν ταύτην, πρέπει νὰ πιστεύητε εἰς αὐτὴν μέχρι τέλους, καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἡ βοήμη σὰς εἶπε: «Θὰ ἀγαπήσητε καὶ ὑμεῖς μίαν ἡμέραν.»

— Καὶ θὰ ἀποθάνητε, ἐπιθύρυσεν ἡ Χρηστίνη· οὕτως εἶπεν ἡ βοήμη.

— Τότε λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, πρέπει νὰ ἀγαπήσητε ἐμέ. — Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ ἔρως μας θὰ νικήσῃ τὴν εἰμαρμένην. Καὶ, ἐὰν προσέτι, εἶπεν ἐνθουσιῶν, ἐὰν ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι καὶ ἐγὼ ἤθελον ἀποθάνει ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, Χρηστίνη, πάλιν ἤθελον σὰς εἶπει: σὰς ἀγαπῶ, πρέπει νὰ μὲ ἀγαπήσητε καὶ ὑμεῖς.

— Σιωπήσατε, πρὸς Θεοῦ, εἶπεν ἡ Χρηστίνη θέσω τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ νεανίου, σιωπήσατε, Λουκιανέ.

Ὁ Λουκιανὸς ἤρπασε τὰς χεῖρας τῆς Χρηστίνης καὶ κατεκάλυψεν αὐτὰς ἀσπασμῶν.

— Λουκιανέ, σὰς ἱκετεύω, ἀφήσατέ με.· ἐπιθύρυσεν ἀσθενῶς ἡ Χρηστίνη.

Ἀλλὰ, ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ ἀπαλλάξῃ τὰς χεῖρας τῆς, τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπλησίασε τοσοῦτον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίου, ὥστε ἡ σθάνθη τὴν κόμην του θίγουσαν τὰς παρειάς τῆς. Ζοφερὸν νέφος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας.

Ἡ τετάρτη τῆς πρωίας ἐσήμαινεν εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ Δικαστηρίου.

Β'.

Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡμέραν τινα σαββάτου, ἡ Χρηστίνη καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπορεύοντο ὁμοῦ εἰς τὸ Μελοδράμα ἐνθα ἐδίδετο χορὸς προσωπιδοφόρων. Ἐνῶ δὲ διήρχοντο τὴν αἴθυσαν τοῦ χοροῦ, εἰς ἣν εἶχον κατέλθαι προσωρινῶς, βιαία τις κάλπικος (galop) ἀπεχώρισεν αὐτοὺς, καὶ ἑκάτεροι περιεφέροντο ἀναζητοῦντες ἀλλήλους. Νομίσας ὁ Λουκιανὸς ὅτι ἴσως ἡ Χρηστίνη κατέφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς ἐστίας, ἔδραμεν ἐκεῖ. Ἐνῶ δὲ εἰσέρχετο εἰς μικρὸν τι δωματίον ἐνθα εὐρίσκοντο ὀλίγα τινα πρόσωπα, ὁ Λουκιανὸς ὠθήσθη ἀποτόμως ὑπὸ δύο ἐξερχομένων νέων, οἵτινες οὐδόλως τῷ ἐζήτησαν συγγνώμην.

Ὁ Λουκιανὸς τοῖς ἀπέτεινε μερικὰς παρατηρήσεις. Εἰς τοὺς λόγους οὗς οὗτος ἐξέφερε, ὁ

εἰς τῶν δύο νέων στραφεὶς καὶ πλησιάσας τὸν Λουκιανόν, τὸν ἠρώτησεν αὐθαδῶς τί ἔλεγε.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην προπέτειαν ὁ Λουκιανὸς ἀπήντησε ζωηρῶς, — καὶ ὕβρις ἐξ ἐκείνων αἵτινες προκαλοῦσι συνήθως αἱματηρὰν ἱκανοποίησιν, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ Λουκιανοῦ.

Βραδέως οἱ παριστάμενοι ἐπενέβησαν μετὰ τῶν δύο νέων, οἵτινες ἀντήλλασσον ἤδη τὰς διευθύνσεις των.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ Λουκιανὸς ἀπεχωρίζετο τοῦ ὁμίλου τοῦ σχηματισθέντος περὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐριδος, ἀνέυρε τὴν Χρηστίνην.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὴ, δεικνύουσα τὸν κύκλον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ὁποίου εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν ἐραστὴν τῆς.

— Τίποτε, ἀπήντησεν οὗτος ἀταράχως, ἔρις, νομίζω.· Καὶ, μάλλον ὅτι πρὸ ὀλίγης ὥρας εὐρίσκοντο εἰς τὸν χορὸν, ὁ Λουκιανὸς ἐπρότεινε εἰς τὴν Χρηστίνην νὰ ἀναχωρήσωσι.

Τῇ ἐπιούσῃ, λίαν ἐνωρίς, — ἐναντίον τῆς συνηθείας του — ὁ Λουκιανὸς ἠγέρθη καὶ ἠταιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ. Ἐνῶ δὲ ἡ Χρηστίνη, εἰς ἄκρον ἐκπλαγεῖσα, τὸν ἠρώτησε ποῦ ἐπορεύετο τοσοῦτον ἐνωρίς, ἀπεκρίθη, μετὰ τινος ταραχῆς ἥτις δὲν διέλαβε τὴν ἐρωμένην του, ὅτι σπουδαῖα τις ὑπόθεσις τὸν ἐκάλει ἐκτὸς τοῦ οἴκου.

Ἡ Χρηστίνη ἔμεινε μόνη βασανιζομένη ὑπὸ ἀνεξηγήτου ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστροφή τοῦ Λουκιανοῦ, ἀντὶ νὰ διασκεδάσῃ, μᾶλλον ἐπηύξησε.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Λουκιανὸς εἶχεν εὑρεῖ δύο μάρτυρας τοὺς ὁποίους ἐπεφύρτισε νὰ κανονίσωσι τοὺς ὅρους τῆς συναντήσεώς του μετὰ τοῦ ὑβρίσαντος αὐτὸν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος προσώπου. Αἱ διαπραγματεύσεις δὲν ἐβράδυνον νὰ ἔλθωσιν εἰς πέρας. Οἱ μάρτυρες ἀμφοτέρων τῶν μερῶν συνεννοήθησαν ἀνευ οὐδεμιᾶς σχεδὸν ἀντιλογίας, καὶ ἡ μονομαχία ὠρίσθη διὰ τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης. — Ὁ Λουκιανὸς ἀγύμναστος ὁλοτελῶς εἰς τὰ ὅπλα, ἐπροτίμησε τὸ πιστόλιον.

Ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν μονομαχίαν ἀπὸ τῆς ἐρωμένης του, ὁ Λουκιανὸς συνεφώνησε μετὰ τῶν δύο φίλων οἵτινες ἔμελλον νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες, νὰ διέλθῃ παρ' αὐτοῖς τὴν προηγουμένην τῆς συναντήσεώς του νύκτα· καὶ ὅπως ἀπατήσῃ τὴν Χρηστίνην διὰ τινος

προφάσεως, ὁ εἰς τῶν δύο νέων ἦλθε, συνεπεία προσηγηθείσης συνενοήσεως, τὸ ἐσπέρας, παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

— Τί σέ φέρει πρὸς ἡμᾶς; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανὸς τὸν φίλον του προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Ἐρχομαι ὅπως σέ ἀναρπάσω ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τῆς ἐστίας, ἀπεκρίθη μετ' οἰκειότητος ὁ νεανίας.

— Ὅπως μὲ ἀναρπάσης; ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανὸς, ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω τὴν ἐσπέραν ταύτην, — ἐπικρατεῖ μεγάλη κακοκαιρία.

— Καὶ ὅμως, πρέπει ἀφέντως νὰ ἔλθῃς, εἶπεν ἐκεῖνος. Βλέπων δὲ ὅτι ἡ Χρηστίνη ἦτο εἰς ἄκρον προσεκτικὴ, ὁ φίλος τ' οὗ Λουκιανοῦ ἐστράφη πρὸς αὐτὴν λέγων:

— Μὴ φοβεῖσθε παντάπασι, κυρία, οὐδόλως ἔχω τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν ἀποπλανήσω. — Στραφεῖς δὲ ἀκολουθῶς πρὸς τὸν Λουκιανόν. — Πρέπει νὰ μοὶ χάρισης τὴν νύκτα σου. — Αὖριον δίδω ἐξετάσεις, — καὶ βασιζομαι ἐπὶ σοῦ ὅπως μὲ διαφωτίσης ἐπὶ τινων ζητημάτων τὰ ὅποια μοὶ φαίνονται πολὺ σκοτεινά. — Εἶσαι σοφὸς ὡς βιβλιοθήκη· διὰ τοῦτο σὲ ἐπροτίμησα μεταξὺ τῶν φίλων μου.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναβάλῃς τὰς ἐξετάσεις σου δι' ἄλλην τινα ἡμέραν; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Λουκιανός.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ φίλος του· Ζητῶ μυριάκις συγγνώμην ἀπὸ τὴν Κυρίαν· προσέθετο ὁ νεανίας ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν Χρηστίνην. — ἀλλὰ, ἀντὶ τῆς ἐναντιότητος ἣν ἐπίστευε νὰ εὔρῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, διέκρινε σχεδὸν αἰσθημα φρίκης.

Ἐν τούτοις, ἡ Χρηστίνη τείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λουκιανόν, τῷ εἶπε μελιχίως.

— Ὑπαγε λοιπὸν, φίλε μου!

Ὁ Λουκιανὸς ἔλαβε τὸν πῖλον του καὶ περιεβλήθη τὸν μέγαν αὐτοῦ μανδύαν. Εἶτα, πλησιάσας πρὸς τὴν Χρηστίνην ἠσπάσθη αὐτὴν· ἀλλὰ, ὅσω καὶ ἂν προσεπάθησε κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ τηρήσῃ πᾶσαν τὴν ἀταραξίαν του, ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ταραχὴ ἐπροδόθη ἐν τῷ ἀσπασμῷ ἐκείνῳ. — Οὐδαμῶς ὁμοιάζε τὴν ἀφελῇ καὶ ἡρεμῶν θωπεῖαν ἣν ἀνταλλάσσουν οἱ μέλλοντες νὰ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλους: ἦτο ὁ ἀσπασμὸς τοῦ τελευταίου σχαῖρου.

— Ὁ Λουκιανὸς μὲ ἀπατᾷ, εἶπεν ἡ Χρηστίνη, μείνασα μόνη. — Συμβάνει τι ὅπερ μοὶ κρύπτεται. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη εἶναι κωμωδία προσχεδιασμένη. Ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς χθὲς,

τὸ πνεῦμα μου ταρασσεται, ἡ δὲ καρδία μου τυραννεῖται ὑπὸ θλιβερῶν προαισθημάτων. Πάσχω ἄρα ὑπὸ ζήλοτυπίας; Μὴ ἡ ἀνησυχία μου αὕτη εἶναι· προῖδὸν ὑπονοίας τινος; — Ὅχι, ἔχω πᾶσαν πρὸς τὸν Λουκιανόν πεποίθησιν· ἔχι, δὲν εἶναι τοῦτο.· ἀναπνεύσασα δὲ καὶ αὖθις εἰς τοὺς ῥεμβασμούς της, διέκρινεν ἐπὶ τῆς ἐστίας μικρὸν δέμα περιτετυλιγμένον διὰ φαιῶ χάρτου, ὅπερ καὶ ἠνέωξε μηχανικῶς.

Πολλὰ μολύβδινα σφαῖραι ἐκύλισαν ἐπὶ τοῦ μαρμαῖου τῆς ἐστίας καὶ κατέπεσον ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ἀ! ἐννοῶ· τὰ πάντα γνωρίζω ἤδη, ἐρώτησεν ἡ Χρηστίνη διακρίνασα καὶ τινα πυρίτιον ὅταν ὑπὸ τὸ περικάλυμμα ὅπερ ἠνέωξεν: — Αἱ σφαῖραι αὗται, ἡ πυρίτις αὕτη. · Ὁ φίλος βεβαίως τοῦ Λουκιανοῦ τὰς ἐλησιμόνησεν ἐνταῦθα. — Ἐκεῖνος ἐκράτει τὸ δέμα τοῦτο ὅτε εἰσῆλθεν. — Ὁ Λουκιανὸς θὰ μονομαχήσῃ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· θὰ μονομαχήσῃ, — δηλαδὴ, θὰ ἀποθάνῃ.

Ἡ Χρηστίνη ἔλαβεν ἐσπευσμένως τὸν πέτασον αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθε τοῦ θωματίου, σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ ἐξήρχοντο τοῦ οἴκου· διότι, ἐν ᾧ κατήρχετο τὴν κλίμακα, ἤκουσε τὴν θύραν κλειομένην ὀπισθεν αὐτῶν.

Ἐξελθούσα εἰς τὴν ὁδόν, διέκρινεν αὐτοὺς εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, καὶ τοὺς ἠκολούθησε μακρόθεν. — Εἰσῆλθον εἰς τι ξανοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ τοῦ Κεραμικοῦ. — Ἡ Χρηστίνη ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἀλλὰ μετέβηκε γνώμην, καὶ συνέλαβεν ἄλλο σχέδιον. Ἐπεθύμει μόνον νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο ἡ κατοικομένη ὑπὸ τοῦ φίλου τοῦ Λουκιανοῦ. Ἡ Χρηστίνη εἶχε σχεδὸν τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της ἀνάστημα· ἐνεδύθη ἱμάτια τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἀπέκρυψε λίαν ἐπιτηδείως τὸ φῦλον της ὅπως ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην προσβολήν.

Ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην, ἠδύνατό τις τῷ ὄντι νὰ ἐκλάβῃ αὐτὴν, ἀντὶ δεκαεξαετοῦς ἢ δεκαπενταετοῦς νεανίου.

Ἐν τέταρτον μετὰ ταῦτα εὗρίσκετο πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κεραμικοῦ, περιφερομένη ἐξωθεν τοῦ οἴκου εἰς ὃν εἶχεν ἰδὴ εἰσερχομένους τὸν Λουκιανόν καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Λουκιανὸς δὲν ἠθέλην ἐξέλθαι πιθανῶς, ἢ τὴν πρώτην, καὶ ὅτι ὁ περίπατος ὃν ἐμελλε νὰ παρα-

τείνη δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἠδύνατο νὰ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τὸν φρουρὸν παρακειμένου τινος σώματος χωροφυλάκων. — Ἐκτὸς δὲ τούτου, ψυχρὰ χαιμερινὴ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα, ἀπειλοῦσα νὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἡ Χρηστίνη λοιπὸν, εἰσῆλθεν εἰς ἕτερόν τι ξενοδοχεῖον ἀμέσως παρακειμένον ἐκείνου εἰς ὃ εὕρισκε το ὁ Λουκιανός. Προσηνέχθη πρὸς τὴν ξενοδόχον μετὰ τοῦ ἀρελοῦς καὶ ἐλευθέρου ὕφους εὐκαταστάτου νέου σπουδαστοῦ· μεταξὺ δὲ τῶν δωματίων ἅτινα ἐπέδειξαν πρὸς αὐτήν, ἐφρόντισε νὰ ἐκλέξῃ ἐν ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὴν ὁδόν. Ἀκολουθῶς, προπληρώσασα τὸ ἐνοίκιον, προειδοποίησε τοὺς ὑπηρέτας ὅτι ἴσως ἤθελε λάβει ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ πολὺ πρῶτ', καὶ νὰ φροντίσωσι νὰ ἔχῃ τὴν θύραν ἠνεωγμένην.

Ἡ Χρηστίνη δὲν εἶχεν εἰσέτι κατάρτισει σταθερὸν σχέδιον. Οὐδ' ἐγνώριζε σαφῶς τί ἔμελλε νὰ πράξῃ. Ἡ ταραχὴ ἦν πρὸ δύο ἡμερῶν διέκρινεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λουκιανοῦ, ἡ σύγνοια ἦν δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ ἀποκρύψῃ, μυρία λεπτομέρειαι αἵτινες κατ' ἀρχὰς διέφυγον αὐτήν, καὶ τὰς ὁποίας ἤδη ἐξήγει, πρὸ πάντων δὲ ἡ νυκτερινὴ ἀπουσία τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν σφαιρῶν, ἦσαν διὰ τὴν Χρηστίνην τόσαι πειστικώταται μαρτυρίαι.

— Θὰ μονομαχήσῃ, ἐπιθύριζε, ἀλλὰ, δὲν θὰ ἦναι μονομαχία.. μᾶλλον δολοφονία. Ὁ Λουκιανός θὰ φονευθῇ. Θε μου! Θε μου! καὶ πῶς νὰ ἐμποδίσω τὴν ὀλεθρίαν ταύτην συνέντευξιν; καὶ συνέστρεφε τὰς χεῖρας ἐξ ἀπελπισίας.

Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κατεσκήπευεν εἰς τὸ παράθυρον, προσέχουσα μὴ ὁ Λουκιανὸς ἐξέλθῃ κατὰ τύχην τοῦ παρακειμένου ξενοδοχείου· διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. — Αὕτη δὲ ἦτο ἡ μόνη ἀπόφασις ἣν σταθερῶς ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ νύκτι αὐτῆς: ἤθελε δηλ.: νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Λουκιανὸν ἀπαρτῆρητος, νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ πεδίου, καὶ διὰ τὰ περαιτέρω ἤλπιζεν εἰς αἰφνιδίαν τινα ἐμπνευσιν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μάχην.

Μόλον ὅτι ἦν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπικρατοῦσιν αἱ βορρυχότεραι τοῦ ἔτους ἡμέραι, κατὰ τὴν ἑκτὴν τῆς πρωτῆς ὥραν, λευκόφαιος ἡὼς ἀνέτειλε, καὶ οὐδεὶς εἰσέτι εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ παρακειμένου οἴκου.

Περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ Χρηστίνη, ἥτις οὐδόλως εἶχε παύσει κατασκοπεύ-

ουσα τὰ περὶ, ἤκουσε τὸν κρότον θύρας ἀνοιγομένης καὶ εἶδε τὸν Λουκιανὸν συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν δύο τοῦ φίλων..

Ἡ νεαρὰ γυνὴ περιτετελίχθη ἐντὸς τοῦ μανδύου αὐτῆς, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς, κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα, καὶ ἀνοικτῆς οὔσης ἤδη τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου, ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπαρτῆρητος. — Εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν, ἐν τῇ ὁδῷ, διέκρινε τοὺς τρεῖς νέους· καὶ ἀκολουθοῦσα αὐτοὺς πάντοτε, τοὺς εἶδε διευθυνομένους πρὸς τινα πλατεῖαν ἐν ἣ ἑσταύθμευόν τινες ἄμαξαι. Τούτων ἐπιβάντων ἐπὶ τινος ὀχήματος, ἡ Χρηστίνη εἰσελθοῦσα εἰς τι λεωφορεῖον, διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ ἀκολουθῇ τὴν ἄμαξαν ἐκ τοῦ πλησίον, προσέχων νὰ μὴ τὸν ἐννοήσωσι.

— Καὶ ποῦ πρέπει νὰ σταθῶ; ἀηρώτησεν ὁ ἡνίοχος.

— Πεντήκοντα βήματα μακρὰν τοῦ μέρους εἰς ὃ τὸ ὄχημα θὰ σταθμεύσῃ, ἀπήντησεν ἡ Χρηστίνη.

Μετὰ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας πορείαν, ὁ Λουκιανὸς καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ κατῆλθον παρὰ τὴν πύλην Φλερῦ, εἰς τὸ δάσος τῆς Μεδόνης.

Πεντήκοντα δὲ βήματα ὀπισθεν αὐτῶν κατέβη καὶ ἡ Χρηστίνη, ἀκολουθήσασα αὐτοὺς μικροῖς βήμασι.

Οἱ νεανίαι ἠκολούθησαν ὁδὸν τινα ἀγρῶσαν εἰς τὸ ὑδροστάσιον τοῦ Βιλλεδόν, ἐνθα ἐφθασαν μετὰ εἴκοσι λεπτῶν πορείαν.

Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Λουκιανοῦ μετὰ τῶν μαρτύρων αὐτοῦ εὕρισκετο ἤδη εἰς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως.

Ἡ Χρηστίνη εἰσέδυσεν ἐντὸς τινος λόχμης μέχρις ἧς ἐφθάνεν ἡ φωνὴ τῶν νέων· καὶ κρυβεῖσα ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ γιγαντώδους τινος ἄρουρος, ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Συλλογισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ἡ Χρηστίνη νὰ ἐμποδίσῃ ἀμέσως τὴν σύγκρουσιν, μετέβαλεν αἰφνης γνώμην, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἀπλῶς θεατῆς. Ἐσκέφθη ὅτι πᾶς ἀγὼν κατὰ τοῦ εἰμαρμένου ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατος, — καὶ περιέμενε τὸ ἐξαχγόμενον τῆς μάχης.

— Τὴν φορὰν ταύτην τοῦλάχιστον, ἐπιθύρισε ρίψασα ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑδροστασίου, ἐξωγκωμένου ὑπὸ τῶν βροχῶν, δὲν θὰ λάβω ἀνάγκην νὰ διευθυνθῶ μακρὰν.

Μετὰ τινὰς λόγους μεταλλαγέντας μετὰ τῶν μαρτύρων καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν

ὁποίων οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔμενον μεμονωμένοι ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπόστασις ἐκωνονίσθη καὶ τὰ ὅπλα ἐπληρώθησαν. Ἀκολουθῶς, ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἐτοποθετήθησαν εἰς εἰκοσι βημάτων ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἐνεκα τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, αἱ θέσεις ὠρίσθησαν διὰ λαχνοῦ, καὶ ὁ Λουκιανὸς εὗρεθ' ἐτοποθετημένος εἰς τεσσάρων ποδῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ δένδρου ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο ἡ Χρηστίνη.

Δοθησομένου τοῦ συνθήματος ὑπὸ τῶν μαρτύρων, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἠδύναντο νὰ πυροβολήσωσι κατ' ἀρέσκειαν, ἀφ' οὗ πρότερον ἤθελον προχωρήσῃ ἕκαστος τρία βήματα.

Χωρὶς νὰ κινηθῇ τῆς θέσεώς του, ὁ Λουκιανὸς ἐπυροβόλησε πρῶτος καὶ ἔλαθε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ, ὅστις προῦχώρησεν ἤδη μέχρι τοῦ ὑπὸ τινος ἐρυθροῦ μανδυλίου σημαινομένου ὁρίου.

Ἐν τοσούτῳ, ὁ Λουκιανὸς, στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δένδρου, διέκρινε κινουμένην τινα μορφήν. Αἰ' ἐνὸς βλέμματος, καὶ ἐναντίον τῆς μετεμφιέσεως αὐτῆς, ἀνεγνώρισε τὴν ἐρωμένην του.

Ὁ ἀντίπαλός του, ὅστις εἶχε προχωρήσῃ κατὰ τὰ τρία ὠρισμένα βήματα, τὸν ἐσκόπευσεν ἤδη πρὸ τινων δευτερολέπτων.

Ὁ Λουκιανὸς ὕψωσε τὸν βραχίονα κράζων συγχρόνως — Μὴ πυροβολήσῃς! — διότι παρετήρησε τὴν Χρηστίνην ἀφήνουσαν τὴν κρύπτην αὐτῆς, καὶ ἤδη δι' ἐνὸς ἁλματος εὗρίσκετο πλησίον του.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ βολὴ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Λουκιανοῦ ἔπαυτο, καὶ ἡ Χρηστίνη, πληγεῖσα εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας, ἐπιπτε θνήσκουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἡ τριπλῇ αὕτῃ σκηνῇ ἐτελέσθη ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων.

Οἱ μάρτυρες ἐδραμαν περὶ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Χρηστίνης.

Ἡ τελευταία αὕτη ἡγωνία ἦδ' ἔτι.

— Ἡ προφητεία ἐξετελέσθη, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐραστοῦ τῆς. — Γνωρίζεις τί μοι εἶπαν ἡ Βοημή... Ὅσοι σὰς ἀγαπήσωσι θὰ ἀποθάνωσι. — Ἐλεύσετε ὅμως ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἀγαπήσητε καὶ ὑμεῖς, καὶ τότε θὰ ἀπονητε ὑπὸ βιαίου καὶ αἵματηροῦ θανάτου. — Σὲ ἠγάπησα καὶ ἀποθνήσκω. — Σὺ ὅμως ζῆς. Εἶμαι εὐτυχής... Ὑγίαινε, Λουκιανέ μου... Ὑγίαινε.

— Χρηστίνη! Χρηστίνη! ἐφώνησεν ὁ Λου-

κιανὸς παραφόρως, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐρωμένης του.

Ἀλλ' ἀπέσπασε τὴν χεῖρα αὐτοῦ παραχρῆμα, φρικτῶς ἀφείς κραυγὴν.

Ἡ καρδιά τῆς Χρηστίνης δὲν ἔπαλλε πλέον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν φαιδρὰ ἀκτὶς ἡλίου διέσχισε τὴν καλύπτουσαν τὸ δάσος ὀμίχλην, καὶ ἐρυθρόλαιμόν τι πτηνὸν ἤρξατο φάλλων ἐπὶ τοῦ κλάδου ἐνὸς δένδρου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Δ. Β.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΒΟΝΑΣΟΣ.

Ὁ βόναςος φέρει χαμηλὰ τὰ μαῦρα καὶ βραχέα κέρατα αὐτοῦ· ἔχει δὲ μακρὰν γενειάδα ἀγρίων τριχῶν· παρόμοιός τις θύσανος κρέμαται ἀτάκτως μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν κεράτων του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του οὗς ἐπικαλύπτει. Τὰ στέρνα του εἰσὶν εὐρέα· τὰ ὀπίσθια αὐτοῦ, ἐπιμήκη· ἡ οὐρά του, πυκνὴ καὶ μικρά· αἱ κνήμαι του εἰσὶν ἀδραὶ καὶ πρὸς τὰ ἔξω ἐστραμμέναι· ἐξόγκωμά τι φέρον τρίχας ὑποπύρρους καὶ μακράς ὑψοῦται ἐπὶ τῶν νώτων του, ὅμοιον τῷ πρώτῳ ὕψῳ τῆς δρομάδος. Τὸ δὲ ἐπίλοιπον τοῦ σώματός του καλύπτεται ὑπὸ μαύρου ἐρίου τὸ ὁποῖον αἱ Ἰνδοὶ νήθουσαι κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ σάκκους διὰ σῖτον καὶ ἐφαπλώματα. Τὸ ζῶον τοῦτο κέκτηται τὸ ἦθος θηριῶδες, καὶ ὅμως εἶναι ἡπιώτατον. Ὑπάρχουσι ποικιλίαι τινες μεταξὺ τῶν βονάσων, ἢ, ἄλλως εἰπεῖν, μεταξὺ τῶν β ο υ ρ α λ ὁ ω ν, ἥτις εἶναι λέξις ἰσπανικὴ ἐ ξ α γ γ λ ι σ θ ε ῖ σ α. Οἱ μεγαλήτεροι εἰσὶν οἱ ἀπαντῶμενοι μεταξὺ τοῦ Νίτσουρι καὶ τοῦ Μισισσιππὶ· προσεγγίζουσι δὲ τὸ μεσαῖον ἀνάστημα ἐνὸς ἐλέφαντος. Καὶ τοῦ μὲν λέοντος μετέχουσι κατὰ τὴν χεῖτην, τῆς καμήλου κατὰ τὸν ὕψον, τοῦ ἵπποποτάμου ἢ τοῦ ρινόκερου κατὰ τὴν οὐρὰν καὶ τὸ πρὸς τὰ ὀπισθεν ἀνελίσσόμενον δέρμα, τοῦ δὲ ταύρου κατὰ τὰ κέρατα καὶ τὰς κνήμας.

Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν βονάσων, ὁ ἀριθμὸς τῶν θηλείων ὑπερβαίνει ἐπὶ πολὺ τὸν τῶν ἀρρένων. Ὁ ταῦρος προσφέρει τὰς θεραπείας του εἰς τὴν δάμαλιν καλπάζων κύκλῳ αὐτῆς. Αὕτη